

LISI HARRISONOVÁ

Smečka

C P R E S S

Smečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lisi Harrisonová

Smečka – e-kniha

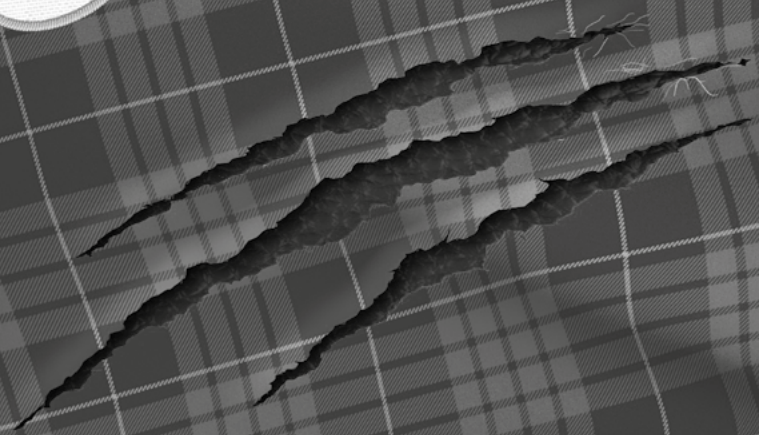
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Smečka

 P R E S S

Tento příběh věnuji tomu divokému stvoření,
které žije ve tvém nitru. V některé dny uslyšíš, jak řve.

A jindy bude jen krotce příst.

Ať tak, či onak, naslouchej mu.

Zná tě totiž lépe než kdokoliv jiný.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a
division of Penguin Random House LLC.
Translation © Eva Kadlecová Pourová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5168-6

ISBN e-knihy 978-80-264-5190-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5191-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5173-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kapitola první

Sadie Samsonovou by v životě nenapadlo, že se jednoho pátečního odpoledne – anebo ostatně kdykoliv jindy – ocitne zrovna tady. Kouzelný dům byl totiž starý klášter, v němž byla zřízena dívčí internátní škola.

Byla to kamenná budova stojící na kraji lesa, u jejíž železné brány se v zapomenutých kupkách válelo křehké suché listí. Ze středu budovy se jako vražedná zbraň tyčila vytáhlá, štíhlá zvonice a soška Panny Marie umístěná nad vchodem měla jednu ruku uraženou. Takže asi tak... Celé to zkrátka bylo nad Sadiino chápání. A přesto tu byla. Seděla v tlumeně osvětlené kanceláři naproti jakési ženě, která mohla být přibližně ve věku její babičky a která měla vlasy střižené do přísného stříbrného mikáda, na nose brýle v červených obroučkách a na prsou jmenovku, na níž stálo *Ředitelka Flora*. Venku se po klenutých oknech řinul déšť jako proudy slz.

„Víš, proč jsi byla přeložena sem, do Kouzelného domu?“ zeptala se slečna Flora bez jakýchkoliv stop britského přízvuku. I tohle bylo naprosto neuvěřitelné. Ve filmech měly přece ředitelky škol vždycky přízvuk. A zvláště ředitelky škol, kde se vyučovala etiketa a slušné chování.

Také měly neustále zachmuřený výraz, přísně semknuté rty a pronikavý pohled, kterým vám dokázaly nahlédnout až do duše.

Avšak slečna Flora mluvila úplně stejně jako kdokoliv jiný v Timor Lake ve Washingtonu. Svou výslovností nevybočovala.

No jasně, slečno Floro, jasně, že vím, proč jsem byla přeložena do Kouzelného domu, chtěla Sadie odpovědět. Jsem tady, protože jsem moc divná na to, abych chodila na normální základku, a protože se mnou nikdo nechce mít nic společného, včetně mých vlastních rodičů. Ale nemělo cenu cokoliv z toho říkat nahlas. Jen by ji to samotnou rozbrečelo. Protože kromě rodičů neměla Sadie nikoho. Neměla ani sourozence, ani bratrance a sestřenic, ani žádné domácí zvíře. A kamarády? Kamarády mají jen lidi, kteří dokážou zapadnout. Rozhodně ne ztracené existence s tmavými kruhy pod očima, vlasy žlutými jako sláma, které navíc nerostou normálně dolů, ale trčí do všech stran, svaly, které vypadají jako nafouknuté balonky, abnormálně citlivým čichem a výbušnou povahou. A tak Sadie jen mlčky pokrčila rameny, jako že neví, a čekala, až ticho přeruší slečna Flora, jak to ostatně dospělí dělávají často.

„V téhle zprávě se píše,“ pokračovala slečna Flora, „že když jsi ještě byla na základní škole Timor Lake, chovala ses třetí den školního roku na žakovském shromáždění hrubě a vyrušovala jsi.“

„To byla nehoda,“ namítla Sadie. „Nechtěla jsem...“

„Copak chrápání během výkladu o požárních bezpečnostních opatřeních lze považovat za *nehodu*?“

„V noci špatně spím, takže potom jsem opravdu hodně unavená...“

„A co ten incident s trenérkou Fraileyovou třináctého dne?“

„Ona mi ale řekla, že mám běžet.“

„A tak jsi běžela.“ Slečna Flora zamžourala nad obroučky brýlí. „Dvě stě metrů za dvacet šest vteřin. Je to tak?“

„Ano.“

„To je skoro světový rekord.“

„Vážně?“ opáčila Sadie, jako by to bylo vůbec poprvé, co jí někdo řekl, že běhá až strašidelně rychle. Ne že by jí ta rychlost byla nějak ku prospěchu.

„Jak může mít dívka, která špatně spí, energii na to, aby takhle běžela?“

„To já nevím.“ A nevěděli to ani doktoři, ani všemožní terapeuti. Nikdo to nevěděl. A tak Sadie poslali do tohohle strašidelného zařízení. Které bylo tak moc strašidelné, že se koledníci o Halloweenu sázeli, kdo z nich se sem odváží jít. A rodiče s oblibou hrozili svým dcerám, že je do Kouzelného domu pošlou,

když se nebudou chovat slušně. V Sadiině případě to ale žádná výhrůžka nebyla. Byla to realita.

„A zrovna tento týden v pondělí se přihodilo něco dalšího v hodině jazyka a literatury,“ pokračovala slečna Flora. „Vzpomínáš si?“

Sadie přikývla. Copak se něco takového dalo zapomenout?

Tu ústní prezentaci si připravovala a přeříkávala celé dny. Nahrávala si ji na telefon, aby se mohla přesvědčit, že nedrmolí. Pokaždé se postavila před zrcadlo a učila se navázat oční kontakt s publikem. Hlíдалa si, že má ruce sevřené v pěst, aby se neošívá-la. Ale ani všechny ty nahrávky, pohledy do očí či zatínání pěstí nedokázaly Sadie připravit na to, jaké to pak bylo ve skutečnosti. Na řady nedočkavých tváří, které ji upřeně pozorovaly. Na dutý zvuk jejího chvějícího se hlasu. Na třes rukou. Na pot, který jí vyrazil v podpaží. Na mozek, který znal nazpaměť každé slovo té prezentace, a který měl z ničeho nic totální okno.

Sadie se tenkrát zoufale podívala na svůj třesoucí se iPad a očima prolétla poznámky. Jak ale sklopila hlavu, husté vlasy jí sklouzly do tváře a ona nic neviděla. Odhrnula si je tedy stranou a znovu upřela pohled na displej. Vlasy jí ale znovu zakryly obličej. A pak znovu. A znovu. Byla to přesně ta trapná a nešťastná náhoda, po které Sierra Porterová a Chloe Whitmanová prahly.

Sadie spatřila, jak se jim rty kříví do zlomyslných úšklebků a vzápětí ty úsměšky i uslyšela. Díky své zvláštní schopnosti slyšet věci i z velké dálky dokázala zachytit i ten nejtišší šepot. Když

se tedy Sierra naklonila a zamumlala „Vlasatice“, Sadie se zdálo, jako by to zakřičela. A pak následovalo Chloeino zahihňání, které Sadie prorazilo ušními bubínky jako sbíječka a které jí roztráštilo srdce na tisíc kousků.

Chtěla utéct. Cítila nezvladatelné nutkání, jako když si člověk potřebuje poškrábat štípanec od komára. Ale kam? Učitelé zamykali z bezpečnostních důvodů dveře tříd. Na oknech byly ochranné mříže. Sadie byla lapená jako divoké zvíře, které bezmocně přechází uvnitř své klece.

Byl to nutkavý pocit, který už velmi dobře znala. Kdykoliv se jí někdo posmíval, začalo to v ní doslova vřít a zmocňovala se jí spalující a oslepující touha. Terapeutka Ruth jí navrhla, ať dá tomu pocitu jméno. Pak bude skutečný a Sadie ho bude moct přemluvit, podobně jako když člověk jedná s náladovým batoletem. Sadie se rozhodla, že tomu pocitu bude říkat Zvíře. Někdy s ní Zvíře spolupracovalo. Někdy se chovalo slušně. Ale tenkrát už toho mělo plné zuby.

Takže jestli si Sadie tuhle příhodu pamatuje? Hm... jo. Pamatuje.

„Říkaly mi Vlasatice,“ vysvětlila slečně Floře. Hrdlo měla vyprahlé a stažené.

„A pak?“

„Naštvalo mě to.“

„A pak...“

„Pak jsem možná převrátila pár lavic.“

„A pak?“

„Zkusila jsem zakřičet *Přestaňte!* Jenže mi to z pusu nevyšlo úplně jako slovo.“

Při vzpomínce na ten spontánní řev se Sadie odmlčela. Byla to taková síla, až se roztráslы okenní tabulky a její spolužáci se rozutekli. „Bylo to... já nevím, co to bylo...“

Slečna Flora se ve své židli naklonila dopředu. Voněla jako nějaká vzdálená exotická země. Jako masala chai se skořicí. Možná ta vůně měla původ v lahvičkách plných jantarově žluté tekutiny, které stály na policích knihovny. V lahvičkách označených nápisem *L. S. Elixír*.

Slečna Flora si sundala brýle v červených obroučkách. „Víš, proč tu *doopravdy* jsi, Sadie? Chápeš, jaký je *skutečný* důvod?“

„No...“ Protože se jí stalo pár nešťastných příhod? Jasně. Ale Sadie si tohle nezasloužila, a když výchovná poradkyně na základní škole Timor Lake tenhle přesun navrhla, ani její rodiče neměli pocit, že si to zaslouží. Ale stačil jeden tlumený telefonát od slečny Flory a všechno bylo jinak. Než stihla Sadie slíbit, že se polepší, stála už s kufry před železnými vraty Kouzelného domu. Rodiče se zapřísahali, že to není myšleno jako trest. Tvrдили jí, že je to pro její dobro. Říkali, že ji milují nade vše a že za ní o návštěvním víkendu přijedou. A pak byli pryč.

„A *vy* to víte, proč tu *doopravdy* jsem?“ vysoukala ze sebe Sadie a do očí se jí znovu začaly drát slzy.

„Ano.“

Sadie si poposedla na dřevěné židli. „A... prozradíte mi to?“

Ředitelka chvilku tūkala svými nehty, dlouhými jako drápy, na desku stolu, jako by zvažovala, co udělá. Pak odpověděla: „Navzdory zařité představě většiny lidí není Kouzelný dům nápravným zařzením pro dívky špatných mravů. Je to jejich bezpečné útočiště. Poslední možnost. Šance, aby mohly zabožovat o normální život.“

Sadie se pousmála. *Normální?* Copak bylo něco takového vůbec možné?

„Kouzelný dům není to, co si myslíš,“ pokračovala slečna Flora. „Je to Centrum pro nápravu a výchovu lidských zvířat.“

„Lidských *zvířat*?“

Slečna Flora přikývla, jako by výraz *lidské zvíře* bylo něco naprosto běžného. „Dívky, které Kouzelný dům navštěvu, mají určité... světlo.“

„Jaké světlo?“

„Zvířecí světlo. Zatím nevíme, proč tomu tak je, avšak v nitru každé žákyně Kouzelného domu žije velké, zářivé zvíře. Je to neuvěřitelně mocný dar... někdy až příliš mocný, bohužel.“

„Jaké zvíře to je?“

„Vlastně je jich hned několik. Od roku 1907, kdy byla naše škola otevřena, jsme napočítali celkem devatenáct různých druhů.“

„Takže vy myslíte, že já jsem...“

„Ano.“

Sadie si nervózně poposedla. Dělá si z ní ta žena legraci? „Jaké?“ zeptala se, přestože jí ta otázka připadala směšná. A zároveň tušila, jak moc uklidňující bude odpověď. Pokud byla Sadie částečně zvíře, pak by její divoká povaha a rozhozený spánkový rytmus konečně dávaly smysl. Její pevné svaly, nezkrotné vlasy a nadlidská rychlost by znamenaly, že je něco víc než jen divná. Znamenaly by, že nic z toho není její vina.

„Já nevím, jaké nádherné světlo ve tvém nitru žije... zatím. Odpověď na tuto otázku budeme znát po pondělní Kouzelné slavnosti. Teď potřebuješ vědět jen to, že jsi tu v bezpečí.“

„V bezpečí? V bezpečí před čím?“ nechápala Sadie.

Slečna Flora vrhla letmý pohled na zamčené dveře. „Před Institutem behaviorální vědy,“ zašeptala. „Lékaři a vědci, kteří v něm pracují, studují dívky, jako jsi ty, už po celá desetiletí. Chtějí zjistit, jakým způsobem jste svou sílu získaly, a také, jak vás o ni připravit.“

Sadie se maličko napřímila. „Copak je ta síla špatná?“

„My všichni tady jsme přesvědčení, že je úžasná. Ale venku...“ Slečna Flora mávla hřbetem ruky k okenním tabulkám, které smáčel déšť... Nebo tedy spíš ke světu, který ležel za nimi. „Tam venku je to jiné.“

Sadie přimhouřila oči. Doufala, že se jí podaří tu nepolapitelnou hrozbu zahlédnout. Ale dokonce i navzdory svému vynikajícímu zraku viděla jen železná vrata, větve stromů, které připomínaly kostnaté paže, a mlhu.

„Většina typických lidí nedokáže přijmout, že vy dívky jste výjimečné. Chtějí znát všechna svá *kdo, co, kde, kdy, jak a proč*, která se za tímto jevem skrývají. A aby všechno tohle mohli zjistiť... potřebují vás studovat.“

„Studovat nás? Jak?“

„Pomocí pokusů. Nechci tě děsit, ale...“

„Už se stalo,“ poznamenala Sadie a zatřásla se.

„Tvoji rodiče mě naštěstí poslechli a souhlasili s tvým přesunem. Což ale neudělají všichni rodiče. A pak za to draze zaplatí.“

„Jak jste se o mně dozvěděla? A odkud znáte mé rodiče?“

„Dřív jsem pracovala jako ředitelka jedné střední školy. Tady v kraji mám pár známých, kterým věřím. Když mají podezření, že je nějaká dívka *jiná*, dají mi vědět. Dřív, než se to rozkřikne.“

Sadie si mnula spánky, ve kterých jí pulzovala krev. Bylo toho na ni příliš.

„Když se k té dívce dokážu dostat dřív než IBV, mohu ji zachránit. Proto musíš tohle místo a naši skutečnou práci uchovat v tajnosti. Naším cílem je naučit tě ovládat své zvířecí instinkty, abys dokázala zapadnout mezi Typické a žít konvenční život.“

„Jste si opravdu jistá, že mám v sobě zvířecí světlo?“ zeptala se Sadie.

„Ano, jsem. A dokonce mám pocit, že vím, jaké světlo to je. Ale pocity nejsou fakta.“ Slečna Flora vstala ze židle. „Fakta získáme v pondělí při tvé Kouzelné slavnosti.“ Ozvalo se zaklepání na dveře. „No vida, to bude nejspíš tvoje spolubydlící.“

„*Spolubydlící?*“

Sadie byla jedináček. Ačkoliv se její rodiče rozvedli, když jí byly dva roky, ani jeden z nich nevstoupil do nového manželství, takže se nikdy nemusela vypořádávat s dalším dítětem v rodině. Nikdy se s nikým nemusela o *cokoliv* dělit, natož aby s někým sdílela pokoj. Co když ta druhá dívka uslyší, že Sadie chrápe?

„Provede tě tady a pomůže ti zabydlet se.“

Sadie se v hlavě, nacpané už tak až k prasknutí, okamžitě vyrojily desítky myšlenek. Než je ale stihla vyslovit, vstoupila do kanceláře útlá dívka s vosím pasem, která měla na sobě khaki overal, boty značky Ugg, flísovou mikinu a žlutou ledvinku. Už jen z pohledu na její oblečení se Sadie zpotila. V kanceláři bylo přinejmenším pětadvacet stupňů.

„Já jsem Amy Rogersová,“ řekla ta dívka a usmála se. Pak svou ledovou rukou vzala Sadie za zápěstí. „Tak pojď, partáčko.“ Lehce zatáhla a odváděla Sadie z kanceláře slečny Flory tlumeně osvětlenou chodbou kdoví kam.

Kapitola druhá

Vítej v Kouzelném domě!“ zahlaholila Amy pyšně jako „skutečná průvodkyně a vedla Sadie rozlehlou prázdnou chodbou. Nad hlavami se jim mihotaly plameny svícňů a vrhaly trhané stíny na nerovné kamenné zdi. Kdesi v dálce zurčel vodopád. A ta vůně! Byla to lahodná směs tropických rostlin, trávy zvlhlé rosou a jasmínu. Sadie měla pocit, jako by měla v ústech duhu a mohla ji ochutnat.

„*Tady* bydlíme?“ zeptala se.

„Zvykneš si. Jako každá.“

Každá? Kolik těch lidských zvířat tu vlastně je? A hlavně – co budou říkat na novou holku?

„Tomuhle hornímu patru říkáme Slunce, protože je tu hodně horko,“ vysvětlovala Amy.

V tom měla pravdu. Bylo tu vedro a vlhko jako v pralese, což je pro každou majitelku kudrnatých vlasů hotová noční můra.

Sadie napadlo, že by si mohla sundat kapuci mikiny, aby se trochu ochladila, ale nakonec si ji stáhla ještě víc do čela. Amy se sice zdála milá, ale i ti, co byli milí, jí stejně pokaždé zírali na vlasy. A na to, aby udělala první dojem, který bude beztak špatný, bylo ještě moc brzy.

„Tady já trávím většinu vyučování,“ pokračovala Amy. „Potřebuju horko, tak mi to vyhovuje.“ Usmála se, ale její šedé oči zůstaly nehybné a bez zájmu – byl to stejný mdlý úsměv, jaký Sadie nahodila pokaždé, kdy se jí máma zeptala, jestli se jí líbilo ve škole.

„Tobě se tady v Kouzelném domě líbí?“ zeptala se Sadie. Ve skutečnosti jí ale zajímalo, *jestli to i tady bude pro ni utrpení*. Protože zatím měla zkušenost, že škola je místo, kde se jí ostatní jen posmívají a zesměšňují ji. Místo, kde druzí lidé rozhodují o tom, jestli si zaslouží jejich přátelství, nebo se jí budou vyhýbat. Škola byla zkrátka tím posledním místem, kde by kdy chtěla bydlet.

„Dřív se mi tu líbilo.“

Bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení přiložila Amy špičky prstů na kamennou zeď a začala po ní přejíždět. Když se dostala ke dveřím do třídy nebo k vitrážovému oknu, na okamžik prsty zdvihla, ale pak hned pokračovala dál. Uprostřed každého nehtu měla černým lakem namalovaný úzký proužek, který už se začínal loupat a blednout. Byl to jeden ze zvyků všech dívek v Kouzelném domě, nebo to byla čistě Amyina libůstka? Další

otázka na stále narůstajícím seznamu, na němž mimo jiné stálo: *Hej, Amy, a jaké zvíře jsi ty?* Ale instinkt Sadie radil, aby nevyzvíдалa.

„Proč se ti tu nelíbí?“ zeptala se Sadie místo toho. „Stalo se tu něco špatného?“

„V dalších patrech je chladněji,“ změnila Amy téma. „Jeskyně leží o jedno podlaží níž a je v ní dvacet dva stupňů, aby to bylo přijatelné pro všechny. To je patro, kde spíme a jíme. A taky je tam Napajedlo. Patro pod Jeskyní se jmenuje Stín. Tam mají vyučování teplokrevné holky. Na mě je tam moc velká zima, ale tobě to tam možná bude vyhovovat.“

„Co je to Napajedlo?“

„Lázně. Holky ze Smečky si myslí...“ Amy zatřepala hlavou, jako by se snažila vymazat určitou myšlenku. „*Některé* holky tady si myslí, že spojuvat všechno s přírodou a dávat všemu přírodní jména je dětinské, ale...“ ztišila hlas do pouhého šepotu... „podle mě je to docela zábava.“

„Smečka? Co je to...“

Ozvalo se zadunění gongu. Jeho kovový zvuk se Sadie zařízl až do morku kostí a panika, která ji svírala, rázem získala nový směr. Že by to bylo povolání do zbraně? Nebo cvičný poplach pro případ zemětřesení? Či snad nájezd IBV? „Co se děje?“

„Večere. V Kouzelném domě se nezvoní na zvonek. Spousta z našich holek má hodně citlivý sluch, takže raději používáme gongy, které vibrují na nižší frekvenci. Podobně nepříjemné

může být pro některé i tleskání, a tak místo tleskání syčíme.“ Amy vyklouzlo z drdolu několik černých pramenů vlasů a nyní jí volně splývaly okolo bledého obličejce. „Ale to je jedno, teď bychom ti nejspíš měly sehnat něco k jídlu.“

„V pohodě, já nemám hlad. Klidně jdi sama.“

„To ne, já většinou večeri vynechávám.“

„Vážně?“

„Mám pomalé trávení.“

„Já taky,“ zalhala Sadie. Bylo to jednodušší než vysvětlovat, že si jídlo spojuje se špatnými zprávami. Přispělo k tomu i to odpoledne, kdy ji mamka po škole překvapila tím, že ji vzala do restaurace U Puštíka na dvojitý hamburger se slaninou a zmrzlinový koktejl s příchutí Oreo. Tvrdila, že ji chce rozveselit a odměnit po náročném týdnu. A také tvrdila, že není nic divného na tom, že se k nim připojí i táta. A to přesto, že tenhle víkend byla Sadie u mámy a táta s nimi *nikdy* nikam nechodil.

Zatímco Sadie jedla, máma s tátou bez ustání mluvili o tom, jak rodiče občas musejí udělat obtížná rozhodnutí. A jak se ta rozhodnutí mohou zdát v daném okamžiku krutá, ale jak jsou ve skutečnosti učiněna z lásky.

No jasně.

Sadie je nechala plácát páté přes deváté. Dokud měla dost hranolek a dokud si je směla namáčet do koktejlu, dokázala přikyvovat a předstírat, že ji to zajímá. Jakmile jí ale hranolky došly, došla jí i trpělivost.

„Můžeme už jít?“ zeptala se, aniž by tušila, že nepůjdou domů. K jejímu neskonalému *překvapení* totiž zamířili do Kouzelného domu.

Takže ne, Sadie dnes večer rozhodně jíst nebude. A ostatně ani žádný další večer. Protože jídlo bylo to, co proběhlo těsně předtím, než ji její rodiče opustili. A Sadie na ten okamžik už nikdy v životě nechtěla myslet. A také se nijak nehrnula do setkání s bandou holek, které mají podivné zvířecí schopnosti. Holek, které si bezesporu okamžitě všimnou rozježeného nováčka, který nemá sebemenší ponětí o tom, co uvnitř něj žije a jak se to tam dostalo.

Sadie následovala Amy po schodech dolů do Jeskyně, kde byl vzduch lehčí, svěžejší a lehce voněl po ovocném šamponu. Podobně jako na Slunci, i v Jeskyni byly kamenné zdi, tmavé podlahy a blikající svícny. Alespoň tu ale byly marocké koberečky, takže celý prostor působil útulněji a zabydleněji. Domáctější ráz propůjčovaly i ručně psané cedulky na dveřích každého z dívčích pokojů, na nichž stálo například: *Žirafy – hlavy vzhůru!* *Lvice salonů* nebo *Hyeny – silné čelisti, plné podprsenky.*

„A tady bydlíme my,“ prohlásila Amy, když došly k předposlednímu pokoji nalevo. K pokoji, který měl na klice přilepený papírek, na němž bylo černou fixou napsáno *ZRÁDKYNĚ*. Amy papírek bleskurychle zmačkala do kuličky a nacpala si ho do kapsy overalu. Pak ze své žluté ledvinky vytáhla klíč a namířila jím na zámek. Netrefila se a místo do zámku jím píchla do dřeva dveří.

„Je ti něco?“

„Bez brýlí špatně vidím.“

„Tak proč je nenosíš?“ zeptala se Sadie, zatímco se Amy znovu pokoušela trefit do zámku.

„Vždycky mi sklouznou z obličeje, protože si ho mažu hydratačním krémem, tak by mi byly stejně k ničemu.“

„Kolik krému si na obličej dáváš?“

„Hodně.“ Po dalších dvou pokusech Amy konečně otevřela dveře a prohlásila: „Všude dobře, doma nejlíp.“

Pokoj příjemně voněl po pomerančích a hřebíčku – stejně jako Amy. Byl tak malý, že se do něj stěží vešly dvě úzké postele, dva psací stoly a dva prádelníky. Na posteli vpravo se tyčila hromada pestrobarevných přikrývek a pelest zdobily rodinné fotografie a přání k narozeninám. Na posteli vlevo byla jen holá matrace a pelest zela prázdnotou. Sadiiny kufry, které jí rodiče potají sbalili brzy ráno, stály trpělivě vedle skříně jako tři malí školáčky čekající po vyučování na matku, která nikdy nepřijde.

Amy cvakla vypínačem. Obdélníkový kus alobalu nad její postelí se rozzářil světlem, které bodalo do očí.

Sadie si rukou zakryla tvář. „Co to je? Neměla bych se namazat krémem proti sluníčku?“

„To je tepelná lampa,“ zahihňala se Amy. „Nechápu, proč ke mně slečna Flora pořád dává teplokrevné holky. Ale neboj, nějak to vymyslíme.“

„Kate byla taky teplokrevná?“ zeptala se Sadie, jako by tušila, co přesně *teplokrevná* znamená. Nebo co cokoliv z tohohle všeho znamená.

„Odkud znáš Kate?“

Sadie ukázala na zeď za prázdnou postelí. V omítce byla naškrábaná slova *Tady spí Kate*.

„Aha, jo, byla,“ povzddechla si Amy. „Kate měla světlo jaguára. Hrozně ráda si všechno značkovala.“

„*Byla?*“ Sadie se posadila na okraj matrace. *Její* matrace. Poté, co posledních deset let pendlovala tam a zpět mezi domy svých dvou rodičů, jí přišlo divné, že má jen jednu postel. Jeden pokoj. Jeden domov. Jedno všechno.

„Už sem nechodí.“

„Ona už dostudovala?“

Amy si do dlaně vymáčkla pořádnou dávku oleje vonícího po pomerančích a hřebíčku. Během několika vteřin se jí vstřebal do kůže. „Minulý víkend ji odvedli.“

„*Odvedli?* Kdo ji odvedl?“

„To je dlouhý příběh.“

Sadie se začínala potit. To ta tepelná lampa, určitě... a pak také všechny ty otázky. Bylo jich tolik, až jí začínaly tryskat snad i z kožních pórů. „Ty máš taky jaguáří světlo?“

Amy se zasmála. „Já? Ne. Já mám hadí světlo.“ Vycenila dva dlouhé špičáky, které měla po stranách v puse a které vypadaly jako jedové zuby. „Vidíš?“

Sadie na ni zírala, neschopná slova. Třeba snědla U Puštíka nějaké zkažené jídlo a tohle všechno byly jen halucinace z horečky. Možná nic z toho nebylo skutečné. „To myslíš... to myslíš vážně?“

„Jo, naprosto vážně,“ přikývla Amy. „Kdybych to nemyslela vážně, přece bych nedokázala tohle.“ Natáhla ruce nad hlavu, prohnula se v zádech a pak se chytla zezadu za kotníky. Takhle by se dokázala ohnout jen sýrová nitka. „Mám hodně pružnou kostru.“

„To je neskutečný!“ zaskřehotala Sadie. Hrdlo měla suché jako listí, které leželo venku.

„To asi jo.“ Amy se ze záklonu zdvihla s obdivuhodnou lehkostí. „Ale stejně bych radši byla Typická.“

„A to jde? Chci říct, je to vůbec možný?“

„Svým způsobem. Žádný lék pro nás neexistuje, ale můžeme se naučit, jak mezi Typické zapadnout a jak žít normální život a tak. Chápeš?“

„A co když se to nenaučíme?“

„Tak riskujeme, že nás seberou lidi z IBV a pošlou nás do Třináctého patra. Tam jim posloužíme jako laboratorní myši. A přesně to se stalo Kate.“ Amy se posadila na svou postel a rukama obejmula polštář. „Jenže si všichni myslí, že za to můžu já.“

„Ty? Proč?“ nechápala Sadie. Hlavou jí probleskla vzpomínka na lísteček s nápisem *ZRÁDKYNE*, který měly nalepený na klice.